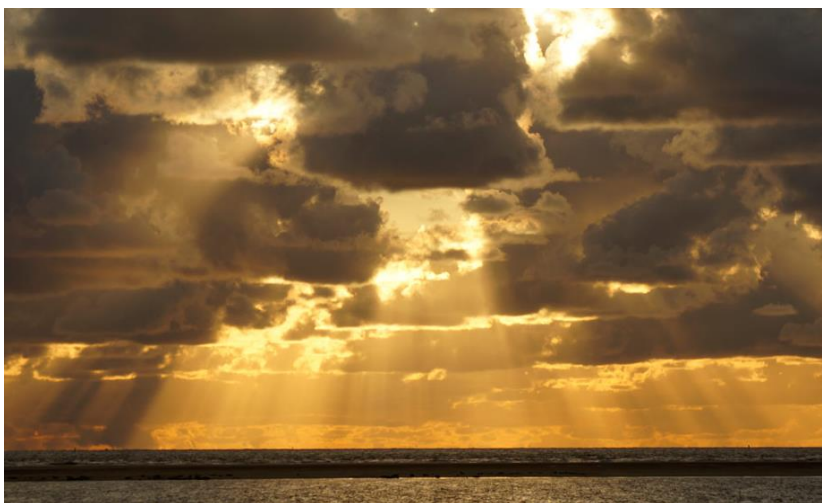

Az Úr Jézus mágnesese

Szentgyónásra készültünk fiatalokkal. Beszélgettünk, kérdeztek jól, őszintén. Képeket kerestünk magunkban arra, ami a kiengesztelődés szentségének üzenetét hordozza.

Megálltunk a mágnesnél, amelyre a vasreszelék ráirányul. Szépen, formásan, belülről, mert magában hordozza a választ vonzásra: a vonzódást.

Loyolai Szent Ignác Lelkigyakorlataiban három féle odafordulással találkozunk.

Az alázatosság három módjának nevezi. (Lelkigyakorlatok 164-168. pont) Lehetne a szeretet három módja is. Kezdetben arra törekszik a kereső, imádkozó ember, hogy Istent helyezze a középpontba, és semmi olyant el ne kövessen, ami őt elválasztaná Istentől. Kapcsolatuk fejlődésével ez az odafordulás alakul.

A lelkigyakorlatozó növekszik a belső szabadságban. Vonzódása arra irányul, hogy bennsőleg ne ragaszkodjon semmihez jobban, mint annak ellenkezőjéhez, így szabaddá válva arra, hogy minden körülmények között azt válassza, ami Istennek jobban “tetszik” - azaz, a “nagyobb jót”, azt, ami inkább szolgálja az élet növekedését.

A szeretet harmadik módjában arra vonzódik a keresztény ember, hogy Krisztushoz váljon hasonlónak. Istent helyezi a középpontba, belülről a szabadságra törekszik, hogy semmi ne akadályozza őt abban, hogy minden körülmények között a “nagyobb jót” válassza, és Krisztushoz akar hasonlónak lenni: a lefele vezető karrier útján járni vele. Ha választania kell aközött, hogy Krisztus mellől félreállva haladjon, szeretetlenség árán “fölfelé”, vagy mellette maradva, magára véve a “nagyobb szeretet árát”, alászálljon vele akár a megaláztatásba, elhagyatottságba Krisztusért, akkor Őerte ezt választja. Első megközelítésre élet-ellenesnek tűnik.

Csak az Úr Jézus iránti szeretet perspektívájából érthető meg.

A mozgató rugója ennek a szeretetnek az “Őáltala, Ővele és Őbenne”, azaz inkább a “Teáltalad, Teveled és Tebenned, Uram, Jézus Krisztus”.

Ezt a szeretetet a vele való kapcsolat intimitása tartja és hordozza. Nem az önmegtagadás, nem a saját akarásunk vagy igyekezetünk arra, hogy jók vagy vallásosak legyünk.

Az őszinte közeledésünk az Úr Jézus mágnéséhez, akinek vonzásában ránézhetünk törekénységünkre, csupaszságunkra, akinek közelében lehetünk azok, akik valójában vagyunk, szeretetének ingyenességében felvállalhatjuk szeretetlenségben kapott és adott sebeinket, megsejtve azt az emberi méltóságot magunkban, amely Benne gyökerezik, és mindennél mélyebben tart. És megtart.

Ebből az intimitásból, ebből a megtartottságból születik a hűség válasza, érlelődik lassan a megbocsájtás, mint a szeretet harmadik módjának gyöngyszeme.

Közel engedem az elszenvedett hiányt, fájdalmat, bánalmat, az elrejtett gyengeséget, védtelenséget, erőszakot, tehetetlenséget.

Megszenvedem ennek fájdalmát, és így válaszómban már nem nem megtorlok, visszafizetek, megbűntetek (mást vagy önmagammat), elmenekülök, hanem méltóságom mély gyökereiből a megtisztított szeretet hangját keresem.

A mágnés vonzásában alászállok, hogy az Ő életének lüktetésében éljek és szeressek.

Silja Walter az Isten és ember vagy ember és ember közötti kapcsolatok kiengeszelődésének három módját így közelíti meg:

kikerülni vagy eltörölni, ami elszakít(hat); mindegyre megújítani a kapcsolatot; tudatosítani annak a veszélyét, hogy megfeledkezem a kapcsolat állandó kereséséről és megéléséről.

Mágnés-gyakorlat:

Figyeljek arra, hogy Istenre-irányulásom milyen emberré alakít konkrét kapcsolataimban, viszonyulásaimban: saját magammal, számomra kedves emberekkel, számomra nehéz emberekkel.

Hol, hogyan tapasztalom azt, hogy megállhatok úgy, ahogy vagyok Isten szerető jelenlétében, és ebből a megtartottságból engedem, hogy közel jöjjön hozzám a szeretetlenség sebzettségének tapasztalata. Hogyan alakítja bennem ezt a tapasztalatot a mágnés vonzása magamról és másokról gondoskodó jelenlétére?